Odbiornik radiowy Philips 8-38A

AUTOR / WYTWÓRCA

CZAS I MIEJSCE

Czas powstania:
1938

Miejsce powstania:
Warszawa, Polska

DANE TECHNICZNE

Wymiary:
wys.: 354 mm, sze.: 534 mm, dł.: 232 mm

Materiał:

Technika:

PRAWA

Właściciel obiektu: Muzeum Inżynierii i Techniki. Wizerunki cyfrowe i metadane obiektu: domena publiczna. Opis kontekstowy: licencja CC BY-NC-SA 3.0 PL (Uznanie autorstwa - Użycie niekomercyjne - Na tych samych warunkach 3.0 Polska).

POZOSTAŁE INFORAMCJE

MIM 980/V/236

SŁOWA KLUCZOWE

analogowy, czas wolny, dźwięk, elektronika, fale radiowe, komunikacja, licencja, międzywojnie, nagłośnienie, odtwarzanie dźwięku, prąd, przemysł, radio, sprzęt RTV, towar luksusowy, wzornictwo polskie

OPIS

Polskie Zakłady Philips założone w Warszawie w 1922 roku przy ulicy Żelaznej 59, początkowo funkcjonowały jako Polsko-Holenderska Fabryka Lamp Elektrycznych SA. W 1930 roku uruchomiono w nich produkcję radioodbiorników, które później stały się istotnym elementem oferowanego asortymentu. Konstrukcje wszystkich radioodbiorników opracowywano w zakładach Philipsa w Holandii. Produkcja zakładów była sezonowa, trwała od jesieni do wiosny, co oznacza, że, podobnie jak u innych większych producentów, w każdym kolejnym sezonie oferowano nowe modele radioaparatów. W sezonie 1937-1938 do sprzedaży trafiły modele z tak zwanej Serii Symfonicznej 38. Nowością sezonu był głośnik z rozsiewaczem dźwięków. Był to dodatkowy element, opatentowany przez Philipsa, wykonany z tworzywa sztucznego „philitu", przymocowany do membrany głośnika. Powodował rozproszenie tonów wysokich w wielu kierunkach, co dawało wrażenie odbioru stereofonicznego, wpływając na poprawę brzmienia. W zwykłych głośnikach kierunek rozchodzenia tonów wysokich był wąski. Kolejną nowością była pochylana skala, którą można wysuwać poza obrys obudowy odbiornika. Wprowadzono także monoster, czyli specjalny zespół strojeniowy wyglądem przypominający dżojstik. Ten ręczny manipulator pozwala na obsługę niemal wszystkich funkcji aparatu, w tym: ustawienie zakresu, strojenie, siłę głosu i barwę dźwięku. W modelu 8-38A, pozwalającym na odbiór fal radiowych zakresu krótkiego, średniego i długiego, zastosowano nowe wskaźniki dostrojenia sygnału w postaci lampy elektronowej zwanej potocznie „magicznym okiem", emitującej zielone światło. Ogółem, układ elektryczny odbiornika, będącego superheterodyną, zasilaną sieciowo prądem zmiennym, liczy dziewięć lamp elektronowych. W drugiej połowie lat 30. zaczął obowiązywać poziomy układ skrzynki, a producenci poświęcili więcej uwagi na estetykę jej wykonania. Ułatwiono też obsługę aparatu. Obudowa modelu 8-28 ma opływowy kształt, a samo urządzenie należy do kategorii odbiorników luksusowych, zaopatrzonych we wszystkie nowości z sezonu 1937-1938. Posiada wbudowany głośnik dynamiczny z rozsiewaczem dźwięku, elektronowy wskaźniki dostrojenia, obudowę poziomą, odchylaną skalę i zespół strojeniowy (monoster). Dodatkowo, dla odróżniania od odbiorników Philipsa produkowanych poza Polską, w ściance frontowej zamontowano dekoracyjny pas z prasowanego szkła. Opracowanie: Piotr Turowski, Filip Wróblewski